

Mr. Winterjachttraining

Intro

Als je actief met je houn(en) wilt zijn, is er keuze te over.

Wil je weten of jachttraining iets voor jou en je hond is, volg je een cursus bij de KNJV of bij een hondenschool. Of, veel laagdrempeliger, kun je meedoen met een trainingsgroep met Stabij- en Wetterhoun-eigenaren.

Hoe het begon

Peter en Maria Boekhorst fokken Stabijhonden onder de kennelnaam Van de Stinzenhiem. Zo'n 15 jaar.

Jachttraining is daar onlosmakelijk mee verbonden. Eerst met Boukje, daarna Sanne en nu met Esse.

Schoten (van een alarmpistool) maakten een wezenlijk onderdeel uit van de socialisatie van zijn pups. Het waren tenslotte jachthonden en geen huishonden, vond hij.

Met duivenvleugeltjes werd bekeken of de jonge hondjes enige jachtzin hadden.

Peter probeerde de pupkopers enthousiast over te halen iets met de jachteigenschappen van hun Stabijtje te doen. Een aantal van hen doet nog steeds mee in zijn trainingsgroep.



PR voor de NVSW en het ras

Bij verenigingsevenementen, tentoonstellingen, jachtproefdemonstraties en workshops was Peter Boekhorst altijd van de partij. Nooit te beroerd om aan te pakken: sleepsporen te trekken, wild in dichte dekking te verstoppert etc.

Zelfs aan parades met Stabij- en Wetterhonden in Friese klederdracht deden hij en Maria mee, zoals die op Paleis Het Loo.

Ze werden regelmatig gevraagd en konden zo hun passie voor de Stabij uitdragen. Hun enthousiasme ging zelfs zover dat ze de kledij zelf gingen maken, tot details op de schoenen aan toe.

JWC en de trainingsgroepen

Rond de millenniumwisseling heeft de Jacht- en WerkCommissie een oproep in dit blad gedaan of er behoefte was aan (informatie over) bepaalde activiteiten en sporten. En, wat de leden misten. Er bleek behoefte aan jachttraining met rasgenoten.

Het resulteerde in een lijst met geïnteresseerden. Met die gegevens konden die leden zelf contact leggen met mensen uit hun buurt. Vier groepen zouden van de grond komen. Een uit Groningen/Friesland/Drenthe, een uit Zeeland/West-Brabant, een uit Rotterdam e.o. en...

...de groep Utrecht/Midden-Nederland

Door de vele informele gesprekken op evenementen en tijdens verenigingsactiviteiten, o.a. met Jan Windhouwer (toenmalig JWC), ontstond het idee ook een groep Utrecht/Midden-Nederland te vormen.



Peter Boekhorst die assistent-trainer bij het NOJG was, zou samen met de jachttrainer van die organisatie in zijn regio de wintertrainingslessen verzorgen. Door ziekte van de laatste, nam Peter zelf het voortouw. Begin 2000 ging een stel mensen van start om tweewekelijks te oefenen voor de jachtproeven. De deelnemers kwamen uit Noord- en Zuid-Holland en Utrecht. Elke keer werd een andere oefenlocatie gekozen, zodat iedereen een acceptabele reistijd had. In 2004 zou ook Brigitte Elsman zich aansluiten, die later bij haar in de buurt (Arnhem/Duiven) trainingen ging verzorgen.

Waarom meedoen?

Voor de een was dat lekker te kunnen doortrainen, omdat alle andere trainingen dan stilliggen; voor een ander de laagdrempeligheid (geen verplichte oefeningen) of dat niet per se met wild gewerkt hoefde te worden. Of gewoon voor de gezelligheid. Recreatief, want verplicht was niets. Het belangrijkste was dat je er plezier in had 'iets' met je hond te bereiken of het nu een oppakken van een dummy was of een (nep)eend uit het water te apporteren.

Dat lang niet alle (KNJV) trainers beseffen dat onze Hounen een wat andere benadering nodig hebben dan jachthonden zoals bijvoorbeeld Golden Retrievers en Labradors speelde ook mee.

Teamwork

Peter werd bij de tweewekelijkse trainingen geassisteerd door Elly Stienstra. Elly nam de de jonge honden voor haar rekening. Peter nam de gevorderden onder zijn hoede. Hij nam als instructeur meestal zijn vrouw Maria als voorjager-voorbeeld. Hun teef Sanne kon de opdrachten altijd goed en vlot uitvoeren. Een enkele keer leidde dat tot een typisch man-vrouw-misverstand.

Alle onderdelen die bij jachtproeven horen kwamen aan bod. Achtjes lopen (los en aangeliend volgen), afliggen uit het zicht, vooruitsturen - eerst met (naar) een brokje of stukje worst en dan zo snel mogelijk zonder; apporteer oefeningen en 'verloren zoek'. Volgens de KNJV-norm voor de jachtproeven. Soms met echt wild, al dan niet in combinatie met 'waterwerk'. De beginners traiden op C-niveau, de gevorderden op C/B-niveau.

Lyrisch



Voor Peter was iedereen gelijk, dat gold ook voor de honden. Maar als honden uit eigen fok een oefening goed uitvoerden, kon hij daar lyrisch over worden. Hoe goed Brammetje, zoals hij de inmiddels volwassen reu Bram dan liefkozend noemde, de oefening wel niet had gedaan.

Zijn niet aflatende enthousiasme en liefde voor het ras, die tegen wie dan ook uitdroeg, maken ruimschoots goed dat hij zich ook wel eens niet tactisch uitdrukte.

'Het zijn Stabijtjes hè!'

Rond 2002 kon je de vorderingen ook op internet volgen. *Auke* in zijn Frysk Dagboek en *Fido en Feike* op hun eigen website. Met verhalen, belevenissen en foto's over hun trainingsarbeid. En als een van de oefeningen (nog) niet lukte, was Peter's antwoord altijd: 'Ja, het zijn Stabijtjes hè!'

Bezoeken

Namens het bestuur van de NVSW overhandigde Jan Windhouwer (toenmalig JWC-lid) op 21 november 2004 zogenaamde doodwilddummy's aan Peter en zijn groep. Tot dan kwamen alle bijzondere trainingsattributen uit eigen zak of door een kleine bijdrage van de deelnemers. In januari 2005 kwamen twee Zweedse fokkers kijken hoe er met hoofdzakelijk Friese Hounen werd getraind. Ook omdat de door hen gekozen dekreu Bram meedeed.

Zij hadden in Zweden alleen vergelijkingsmateriaal met andere jachthonden. Ze constateerden dat het niveau en de capaciteit van onze honden niet onderdeed voor hun Stabijs. En... dat de karakters hetzelfde bleven. Zelfs het aarzelende gedrag was herkenbaar bij beginnende honden: wel of niet een dummy (wild) oppakken.

De verenigingsweekenden

Ook de jachttrainingsweekenden van de NVSW werden altijd bezocht. Introductiedagen in Heino, werkproefdagen in Appelscha, later Grou. Kamperen hoorde daarbij. Steeds meer groepsleden en hun Hounen deden aan die workshops mee en sloegen ook hun tenten op. Peter wist zijn enthousiasme wel over te brengen! Als een van zijn mensen tijdens zo'n weekend een goede score had behaald, was hij ape- zeg maar gerust: stabijetrots.

Weer of geen weer en zomertraining



Een hoogst enkele keer werd een training afgelast vanwege een weeralarm voor sneeuw, ijsel met bijbehorend slipgevaar. Regen was nooit een belemmering. De vrieskou blijft wennen, vooral als je moest wachten bij individuele oefeningen. In de loop der jaren vonden meer baasjes met hun hond aansluiting bij de groep. Mede dankzij Peter's enthousiasme werd op een gegeven moment ook in de zomer getraind. Een vaste kern, al dan niet met een nieuwe Houn, traint nog steeds mee.

Nu

Elly Stienstra en Henk van Dijk leiden nu de trainingen.

Peter Boekhorst staat al enige tijd niet meer voor de groep. Zijn handicap belemmert hem lang te staan of te lopen.

Maar als er een training bij zijn woonplaats in de buurt is, komt hij nog wel eens langs, vergeet hij in zijn enthousiasme zijn handicap en moet hij dat de rest van het weekend bezuren. Hij heeft het er nog steeds graag voor over.

Toch zal het hem pijn doen dat zijn vrouw nog steeds tweewekelijks meetraint met hun twee Stabijhoun-teven. In *z*ijn trainingsgroep, die zelfs na 10 jaar bestaat nog springlevend is. En daar mag je trots op zijn.

Peter bedankt, namens de eigenaren ('voorjagers') van

Aedske (haar pup Siebe zal eerdaags ook meedoen), Anke, Auke, Beer en nog één, Bente, Benthe, Bouke, Boukje, Bram, Buck (2x), Dibbolt, Douke, Esse, Eyra, Famke, tweemaal Feike, Fetsje, Fenna, Fido, Floran, Jacco, Jet, Jidske, Kieke, Kyra, Lex, Lobke, Mayke, Max, Nanne Anke, Nimrod, Ouke, Rischa, Saartje, Sanne, Sascha, Teun en Wybe...

Harrie Jansema
